

Arrest

nr. 142 630 van 1 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 26 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2003 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in overeenkomstig het oud artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 27 april 2005 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 1 juli 2005 dienden de verzoekende partijen andermaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in overeenkomstig het oud artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 18 juni 2007 werd de aanvraag van 1 juli 2005 zonder voorwerp verklaard.

Op 6 augustus 2007 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 september 2007 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 29 mei 2008 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 augustus 2007 onontvankelijk verklaard.

Op 1 augustus 2008 nam de verwerende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 31 juli 2008 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 5 december 2008 werd de voormelde aanvraag van 31 juli 2008 onontvankelijk verklaard.

Op 5 maart 2009 nam de verwerende partij wederom een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 30 april 2009 dienden de verzoekende partijen een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 26 maart 2012 werd de aanvraag van 30 april 2009 onontvankelijk verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

Op 4 mei 2012 dienden de verzoekende partijen een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2012 nam de verwerende partij nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 26 maart 2013 werd de aanvraag van 4 mei 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 16 mei 2013 dienden de verzoekende partijen een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 februari 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Tevens voeren de verzoekende partijen aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partijen zijn het niet eens met het standpunt van de verwerende partij dat hun paspoorten niet aanvaard worden omdat deze niet bij de oorspronkelijke aanvraag gevoegd waren. Zij zijn van oordeel dat noch uit de wettekst, noch uit de memorie van toelichting bij artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat het uitgesloten is, om vooraleer de verwerende partij een beslissing neemt, een ontbrekend document toe te voegen aan de reeds ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Ze stippen aan dat de verwerende partij op het ogenblik van de beoordeling

beschikte over de paspoorten waardoor de verwerende partij in de mogelijkheid was om zekerheid te verkrijgen omtrent hun identiteit en nationaliteit.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)”

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken; (...)”

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden “en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt” kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is volgens het tweede lid van die bepaling niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen noch op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen op geldige wijze aantoonde.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een “ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument”.

Uit de inmiddels vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, op het ogenblik van het indienen van die aanvraag geldt (RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

De verzoekende partijen kunnen aldus niet worden gevolgd in hun betoog.

Het staat de verzoekende partijen vrij om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen waarbij zij van meet af aan hun paspoort voegen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partijen inmiddels reeds een vierde en vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend waarbij zij hun paspoorten hebben neergelegd. In hun navolgende aanvragen werden hun paspoorten aanvaard, zodat zich de vraag stelt naar het belang dat de verzoekende partijen nog hebben om de vernietiging te vorderen van de thans bestreden beslissing. Hoe dan ook blijkt uit de bovenstaande bespreking dat de door de verzoekende partijen aangevoerde schendingen niet kunnen weerhouden worden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU